

תמונה 1:

הרצאה באוהל של המתמחים לפסיכולוגיה. המתמחים מוחים על ניצולם הבוטה על ידי משרד הבריאות, אך מוחים גם על ההפרטה בבריאות הנפש ועל פגיעה בנושא במערך הציבורי הטיפולי כולו, שמשרת הרבה אך בעיקר את אלה שאין ביכולתם לממן טיפול פרטי. "ביבי, ביבי, שאל את שרה, פסיכולוג מרוויח חרא", מתנוסס השלט בהיתול. המתמחים שומעים הרצאות מפי פסיכולוגים בכירים המתנדבים להרצות על נושאים חברתיים ופסיכולוגיים. היום הרצתה מיה על "מגדר, מחאה ושינוי חברתי". לפני שבוע הרצתה חני על "הלא מודע החברתי והקשר בינו להתעוררות הנוכחית, למה דווקא עכשיו", ועובר אורח שואל: "מה היתרון המקצועי שלכם שמקנה לכם יכולת להתערבות במחאה זו?" שאלה לגיטימית ואין לי תשובה ברורה ואני עונה: "נראה לי שהמחאה מסתדרת לא רע ללא צורך ביועצים ופסיכולוגים, אך אם נוכל לתרום להרחבת השיח, למרחב הדיבור וההקשבה, דיינו לחשוב כיצד המחאה לא יוצאת משליטה ממקום של דיאלוג לאלימות".

יש מאהלים של מגזרים: חרדים, חב"ד, מתנחלים, יהודים, ערבים, יהודים וערבים יחד, אתיופים... יש מאהלים של יישובים וערים: שלומי, מעלות, באר שבע... יש מאהלים של סקטורים מקצועיים: רופאים, עובדים סוציאליים, מורים, אמנים; יש גמלאים... ואני נזכרת כיצד לא מזמן, ב-31 במאי 2011, קיבלה אמי מכתב ובו נאמר כי בוטל לאלתר ההסכם הקיבוצי של הביטוח הסייעודי שלה. יותר מ-30 שנה של חיסכון ותשלומים של אישה בת 90 ירדו לטמיון. מה תעשה אמי? המדינה מעודדת ומחייבת מבוגרים לחסוך לגמלה, אך אינה שומרת ומבטיחה חיסכון זה. מי ידבר בשמה ובשם הקשישים והניצולים!?

תמונה 2:

במאהל לוינסקי: אמהות חד-הוריות, טרנסג'נדרים, אנשי השכונה שמרגישים דפוקים כי עיריית תל אביב מזניחה אותם בחלוקת המשאבים בבניית התחנה המרכזית החדשה ובהבאת המוני פליטים ללא דאגה מינימלית להם, גרעין אתיופי, הפליטים הסודנים. נוסף על כך יש ערב משוררים ומשוררות ממיטב המשוררים בארץ מקריאים במאהל זה שירי מחאה שחיברו במיוחד לאירועים אלה, ואחרים מקריאים שירים של ברכת – כאן הם בחרו למחות בשירה.

תמונה 3:

מאהל לוינסקי:
ק. ממנהיגי המאהל האתיופים: "אני המגשר בין החלב לקפה, בין שחורים ולבנים, באמצעות אהבה". הוא מתייחס לישראלים שבמחנה וגם לפליטים הסודנים שצובאים סביב המאהל ומסתכלים בסקרנות, אך לא מעזים לא מעזים להיכנס. חברתי שואלת את אחת ממנהיגות המאהל שמתנדבת לטפל באנשים הכי פגועים בשכונה: "את לא פוחדת?" ק. כועס: "למה את שואלת אם היא לא פוחדת ולא מאיפה באה כל האהבה?!"

תמונה 4:

מאהל לוינסקי:
ש. מגרעין המנהיגים של "הפנתרים השחורים", רזה כל כך ומאושר כל כך, מסתובב מחייך ומלא סיפוק במאהל. "אנחנו היינו הראשונים שהוציאו את הגזענות מהארון ולאחר שיצאה – למרות שהשתיקו אותנו ואמרו עלינו שאנחנו לא נחמדים והיינו "לא נחמדים" – אי אפשר היה להכניס אותה חזרה", ועוד הוא ממשיך ואומר: "מה שקורה פה זה המשך ישיר של המחאה שלנו"... כולנו נעים כאן על גשר צר עדין ושביר בין העולמות, הצבעים והמינים, יושבים במעגלי דיבור הקשבה ומצביעים באופן דמוקרטי על ההחלטות של המאהל. יש מוזיקה והומור יצירתי, יש הרצאות ומגאפונים, אוניברסיטה עממית, ואנשים באים והולכים; נשארים היכן שנראה להם ומתרחקים ממקום שלא מוצא חן בעיניהם. הפרובוקציות אינן הופכות לאלימות.

ואני... עומדת נפעמת מול המראות ומול הקולות ומול הרגשות. קורה כאן משהו: משהו שהחל בשדרה כגל קטן וממשיך להתפתח. זה לא סוג ההפגנות שבהם השתתפתי; לא הצלחנו לייצר גל גדול.

כולי התרגשות תומכת, מוכנה לעזור בכל דרך שאוכל כדי שימשיכו המרחב לכל הקולות וניסיון החיבור שהחל. "לא ימין ולא שמאל, ערבות מעל הכול", ואני חושבת שכן ימין וכן שמאל ועוד קולות שונים ובכל זאת שתיווצר ערבות הדדית.

נראה לי שיש בהתעוררות הזו של המחאה החברתית – שהחלה עם הקול הנשי – ייצוג לקול: קול שבדרך כלל שקט, שמציין את מהות ההחזקה של הבית והקשר, קול של דיאלוג, ניסיון להחזיק קולות מנו גדי מ, קול ההכלה, קול הסולידריות והאמפטיה, קול שקורא ליותר שיתוף ולפחות תחרות. יש ביטוי לחוליים ומורסות שהצטברו והצטברו, ולא הייתה להם אוזן קשבת. כל אחד קיטר בשקט והתבייש לצעוק; ואם צעק, כל אחד הסתגר בד' אמותיו ולא רצה לשמוע, כי אין בררה, כי אין לי כוח, כי זה לא ישנה כלום.

מסך הבידוד וההכחשה של מה שקורה מעבר לדלת האישית שלי נפרץ ויש אפשרות לשבת ולשמוע ולהשמיע: שחורים לבנים, קפה ומוקה, עניים ובני מעמד הביניים, צעירים וזקנים, פלשתינאים ויהודים, תנו לחיות לחיות, אבות גרושים, שוטרים וגמלאי צה"ל, מורים ועובדים סוציאליים. הדרישה ל"צדק ולא צדקה" מהדהדת.

ידע ותקשורת הם כוח – אין ארגון, אין הייררכיה, יש מרחב וירטואלי, ובמרחב יש ביטוי ליוזמה ולמנהיגות לא רק כאן אצלנו אלא גם בארצות השכנות כל מקום מקבל צביון אחר וכל אחד מאתנו נפגש עם הקורה ברחובות ממקום שונה. ההתעוררות מדברת על מכנה משותף של מצוקות, אך בעיקר מכוונת בעד משהו: בעד מדינת רווחה, בעד צדק חברתי, בעד שינוי סדר עדיפויות ממקומות ערכיים. מאמנים ומאמנות יקרים, הרבה מקצועות משמיעים את קולם כתומכים וכמעורבים. מה לדעתכם/מקומנו ותפקידנו בהתעוררות זו?

***

סני גורדון בר – מאמנת אישית ובקבוצה. (מומחיות באימון: אישי, הורים, לקויות, עימותים, אתיקה, הדרכה-Supervision) הסמכה בינלאומית PCC ולשכת המאמנים. דוקטורנטית בחקר אימון. פיתחה ביחד עם ניצן מור (כחלק מקורס מתקדם משותף לאימון מתאמנים עם לקויות למידה) מודל **נ.ה.ג.ות** ככלי לויסות ניהול ותחזוקת אנרגיה בדרך למימוש מטרות. פסיכולוגית קלינית ומדריכה בפסיכותרפיה.

***

http://www.coachinginteractive.co.il/news/main/articleCL.asp?a_id=1589&MID=101&lang=1